

1. יום הדין בנירנברג (ארה"ב)

2. החותם השביעי (שבדיה)

טוב * הסרט תשכ"ב

ב מחסני מפיצי הסרטים נערמו גילוי הצלולויד. עוד מיליוני מטרים של צילום מים שחוקים, קרועים ומטושטשים. הם, המפיצים, יכלו בתום השנה לערוך השבון אריתמטי פשוט על רוח והפסד, של הצלחות וכישלונות.

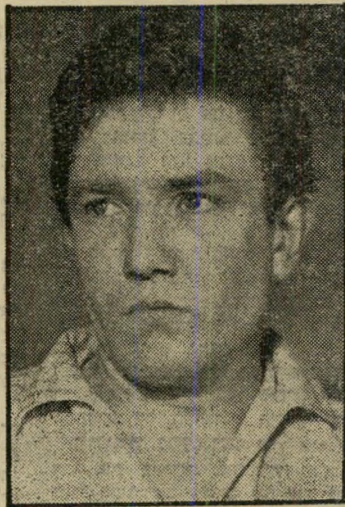
במאונן של הצופה לא קיים סיכום ש' נקרא, שנה של הליכה לקולנוע. הוא יכול, אולי, לסכם כמה יותר הוציא במשך שנה זו על כרטיסי קולנוע; הוא יכול להעיף מבט אחורנית ולנסות לעשות מאון של הנאות וחזיות — האם בשנה שחלפה שאב הנאה גדולה יותר מן הסרטים ש' ראה.

אך כיצד אפשר למדוד הנאה? ! אם לא ארצו בשנה זו מאירעות יוצאי דופן, אם לא קרה משהו ששינה באופן קיצוני את טעמו או את גישתו לגבי בחי' רת הסרטים שהוא רואה או הערכתם, הרי לשנה של הליכה לקולנוע יש אותה משמ' צות ותוכן כמו לשנה של אכילת ארוחת בוקר.

אפשר, אולי, למצוא מאורעות מיוחדים שאיפיינו את תשכ"ב לגבי צופה הקולנוע הישראלי. היתה זו שנה בה הולעט בפולרי סופית החיים הקולנועית של גאון הקולנוע

שחקנית השנה
הרייט אנדרסן
מבעד לזכוכית האפלה

שחקן השנה
אלברט פיני
מוצאי שבת ובוקר יום א'

השבדי, אינגמר ברגמן. חצייתריסר סרטים של אומן קולנוע זה, שהוצגו השנה בארץ, הטביעו את חותמם יותר מכל מאורע אחר על עולמו של צופה הקולנוע הישראלי. היתה זו שנה בה גילה את מיכאל אנגילו אנטוניוני, הבמאי האיטלקי שפיתח מימד חדש של צורת הבעה קולנועית. היתה זו שנה שהחלה בתקחה לגבי עתידו של ה' קולנוע הישראלי עם גל של יצירות חד' שות, והסתיימה בפסח נפש ובניתוח כל ערימת האשליות שעדיין היתה קיימת ב' שטח זה.

אך בסופו של דבר, לא היתה השנה סרק זמן נפרד העומד בזכות עצמו מבחינת המזון הרוחני והריגשי שספג הצופה ב' קולנוע.

★ ★ ★

הקירקם הפך לכנסיה

אם היה מכנה משותף שאיפיינו את מירב הסרטים שחלפו השנה על בדי ישראל, מבלי הברל בידי מי יוצרו ובאיזו מדינה הופקו, היתה זו השתייכותם לתהליך מגמתי בקולנוע, שראשיתו נעוצה אר' שם בראשית שנות החמישים. היה זה תהי' ליד שאמנם לא הגיע השנה לתורו, אולם

טכ"ב * הסרט הרע תשכ"ב

1. זוהר בדשא (ארה"ב)

2. קאנדיד (צרפת)